Константи Ільдефонс Ґалчинський
Великдень Йогана Себастіяна Баха

Перекладач: О.Карпенко
Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Вся родина виїхала в Гаген,
Сам тепер у величезнім домі
Вкраплюю у тишу свої кроки.

І смішать мене тих рам овали
Й пелікани, різьблені недбало,
І хмарини півдня синьоокі.
Я дуже люблю хмари. І світло похмуре.
Як фуги мої. Як потужні фортечні мури.

Що за розкіш! Посеред покоїв
Нас тут, Пані Музико, лиш двоє.

Як осінній ліс, горять свічки червоні.
Нині свято! Линуть перегуки дзвонів.
О, веселе серце моє!

Десь на дні старі листи в шухляді,
В них — сухі квітки, та перша радість.
Як приємно в спогади поринуть...

О, натхнення час! В такі хвилини
Постають кантат струнке аркади.

Все ходжу-блукаю по покоях,
Вбраний у зелені оксамити —

О, ще стільки часу, стільки світла
До темна, мугичучи, бродити,
Плинути водою чарівною!

Темні портрети вітають мене серед тиші.
Як відходжу — стають вони ще темніші.

То смішно, що дехто зве мене "майстром великим",
Кажуть, ніби в кантатах я небеса замикаю.
А ви чули, як дрізд мій свистить і співає?
Його пісня — зі мною. Довіку
Вдячний йому я. І хмарам у непогоду.
І рікам великим. І грудям твоїм, Природо.

Погляньте на чисту блакить гіацинту.
На ті крісла, чорні, що зліва,
На ту клітку, що повна співу,
На ту прозолоть світу багату,
На ті хмари, мов срібні фрегати.
Так, погляньте. От у цьому домі
Теж про себе я лишаю спомин.

Кажуть, я уже старий. Немов ріка.
Кажуть, ніби час між пальцями втіка.
Правда, що багато тих жарин схололо.
Та дарма! Ще струни всі нап'ято,
К бісу! Ще живуть мої кантати,
Не роки мене — я їх кладу під молот!

Вернеться скоро родина. Почнеться, учта,
І дочки мої відіб'ються у люстрах, —
І гості наїдуть на танці.
Незле підіп'ють собі, піде й печеня —

Заграє ріжок пастуха з гобелена.
А ніч я зустріну в альтанці.

Бо ліпша від веймарської віоліни,
Від перлів, котрі я шукав для дружини,
Від синівських сонат і від марень усіх
Та велика, велика хвилина спочину,
Коли стало у шпари альтани видніти
Щось незвичне і млосне, щось несамовите:
ВЕСНЯНЕ ЗОРЯНЕ НЕБО.